

A legmeggyőzőbb bizonyíték

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: János 11:51-52; Ap. Csel. 1:14; Róma 14:1-6; 2Korinthus 5:17-21; Efezus 2:13-16; 4:25–5:2

„Mindezt pedig nem magától mondta, hanem mivel főpap volt abban az esztendőben, megjövendölte, hogy Jézus meg fog halni a népért; és nem is csak a népért, hanem azért is, hogy Isten szétszóródott gyermekeit egybe gyűjtse” (Jn 11:51-52, RÚF).

Az elmúlt héten azt vizsgáltuk, hogyan teszi láthatóvá az egységet az üzenetünk, aminek középpontjában Megváltónk, Jézus áll, valamint a Szentírásnak a végidőben hangsúlyozandó igazságai. Az Istentől kapott üzenetek tesznek bennünket azzá, akik vagyunk. Ezek hirdetésére hívott el bennünket az Úr.

A héten az egyház látható egységével foglalkozunk, ami a keresztyének mindennapjaiban és egyházunk missziójában mutatkozik meg. Jézus szerint az egyház nemcsak egyszerűen hirdeti Isten megváltásának és a békéltetésnek az üzenetét, hanem maga az egyház egysége is a megbékélés fontos kifejeződése. A bűnnel és lázadással teli világban az egyház Krisztus megváltó tettének és hatalmának látható bizonyosságaként áll. Közös tanúbizonyságunk az egyház egysége és összetartása nélkül aligha mutatkozhatna meg a világban. „A Krisztussal való egység az egység kötelékét hozza létre közöttünk. Ez a legmeggyőzőbb bizonyítéka a világ előtt Krisztus fenségének és érdemeinek, valamint bűnöket eltörlő hatalmának” (Ellen G. White megjegyzései, *The SDA Bible Commentary*. 5. köt., 1148. o.).

A KERESZT TÖVÉBEN

Az Istentől kapott sok egyéb lelki áldáshoz hasonlóan az egyház egysége is Isten ajándéka, nem emberi erőfeszítésekkel, jó cselekedetekkel és jó szándékkal elért állapot. Alapvetően Jézus Krisztus teremti meg, halála és feltámadása révén. Keresztségünkkor hit által részesedünk Krisztus halálában és feltámadásában, Isten megbocsátja bűneinket és csatlakozunk a közösséghez, hirdetve a világnak a hármasság üzenetét, így egységben vagyunk az Úrral és egymással.

Olvassuk el Jn 11:51-52 és Ef 1:7-10 verseit! Jézus életének mely eseménye képezi a hetednapos adventisták közötti egység alapját?

„Mindezt pedig nem magától mondta, hanem mivel főpap volt abban az esztendőben, megjövendölte, hogy Jézus meg fog halni a népért; és nem is csak a népért, hanem azért is, hogy Isten szétszóródott gyermekeit egybegyűjtse” (Jn 11:51-52, RÚF). Különös módon Isten éppen Kajafást használta fel arra, hogy magyarázatot adjon Jézus halálának jelentőségére, noha Kajafás nem tudta, mit tesz, amikor Jézust halálra ítélte. Fogalma sem volt a kijelentése mélységes voltáról sem. Úgy gondolta, hogy csupán politikai nyilatkozatot tesz. János azonban ezzel egy alapvető igazságot kívánt bemutatni, azt, hogy mi a jelentősége Jézus helyettes halálának Isten minden hűségese gyermeke számára, akik egy nap majd mind „egybegyűjtetnek”.

Az képezi az alapját a hetednapos adventisták minden hitelvének, hirdetett üzenetének és az egységünknek, hogy egyaránt elfogadjuk Krisztus értünk vállalt halálát.

Továbbá a Krisztusban való egységet a keresztség által is tapasztaljuk. *„Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Mert akik a Krisztusba keresztteljesítettek meg, Krisztust öltöztették fel” (Gal 3:26-27). A keresztség szintén egységbe fogó köteléke az adventistáknak, mivel Krisztusba vetett hitünket szimbolizálja. Egy Atyánk van, tehát mindnyájan Isten gyermekei vagyunk. Egy a Megváltónk is, akinek halálába és feltámadásába keresztteljesítünk meg (Róm 6:3-4).*

Miért kell a Jézusba vetett hitünknek felülemelnie bennünket minden kulturális, társadalmi, etnikai és politikai válaszfalon?

A BÉKÉLTETÉS SZOLGÁLATA

Világunkat a rend felbomlása, a bajok, a háborúk és a konfliktusok jellemzik. E tényezők egyaránt hatnak személyes, közösségi és nemzeti létünk-re. Időnként mintha az egész életünk küzdelem volna. A megosztottság és az összhang hiánya azonban nem fog örökké tartani. Isten a kozmikus egység megteremtésén fáradozik. A bűn megrontotta az összhangot, az Úr örök, megbékéltető terve viszont békét és teljességet hoz.

Ef 2:13-16 versei felvázolják, mit tett Krisztus azért, hogy békét teremtsen a hívők között: kereszthalála révén egy néppé lettek a zsidók és a pogányok, eltörölte az őket elválasztó etnikai és vallási válaszfalakat. Ezt az I. században a zsidók és a pogányok esetében el tudta érni, akkor vajon mennyire képes lerombolni a faji, etnikai és kulturális falakat, amelyek ma, a mi gyülekezeteinkben emelkednek? Ebből az alapállásból fordulhatunk a világ felé.

2Kor 5:17-21 szakaszában Pál kijelenti, hogy Krisztusban új teremtés lettünk, megbékéltünk Istennel. Milyen szolgálatot kell tehát végeznünk a világban? Egységes egyházi közösségként milyen változást munkálhatunk a környezetünkben?

A hívők Isten új teremtéseként fontos feladatot kapnak, a békéltetés három részből álló szolgálatát. 1) Gyülekezeteinket olyan emberek alkotják, akik azelőtt Istentől elidegenedve éltek, de Krisztus áldozatának üdvözítő kegyelme folytán és a Szentlélek által csatlakoztak hozzá. Mi vagyunk a maradék nép, akiket azért hívott el az Úr, hogy hirdessük a világnak a végidei üzenetet. A feladatunk, hogy kérjük az Istentől még mindig elidegenedve élő embereket: békéljenek meg vele és csatlakozzanak hozzánk küldetésünk végzésében. 2) Az egyház Isten népe, akik megbékéltek egymással. A Krisztussal való egység az egymás közti egységet is jelenti. Ez nem csupán egy csodás ábrándkép, hanem látható valóságnak kell lennie! Megbékélés egymás közt, békesség és összhang a testvérek között – ez adja félreérthetetlen tanújelét a világ előtt annak, hogy Jézus Krisztus a Megváltónk, az Üdvözítőnk. „*Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok*” (Jn 13:35). 3) A békéltetés szolgálatával az egyház kinyilvánítja a világmindenség előtt, hogy Isten megváltási terve valóságos és hathatós. A nagy küzdelem Isten és a jelleme körül forog. Amennyiben az egyház az egységet és a megbékélést munkálja, az univerzum látni fogja, hogy valóra válnak Isten örök, bölcs tervei (lásd Ef 3:8-11).

GYAKORLATI EGYSÉG

Ellen G. White 1902-ben ezt írta: „Amilyen volt Krisztus a földi életében, olyannak kell lennie minden keresztyének. Ő a példaképünk, nemcsak a folt nélküli tisztaság, hanem a türelem, a szelídség és a megnyerő lelkület tekintetében is” (Ellen G. White cikke, *Signs of the Times*, 1902. július 16.). Szavai arra emlékeztetnek, amit Pál írt a Filippiben élőknek: „*az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is*” (Fil 2:5).

Ef 4:25–5:2, valamint Kol 3:1-17 szakaszai értelmében az életünk mely területein kell különösen bemutatnunk, hogy ragaszkodunk Jézus-hoz? Hogyan tanúskodhat az életünk a nyilvánosság előtt Jézus evangéliumáról?

A Szentírásnak még sok része szólítja a keresztyéneket Jézus példájának követésére, arra, hogy Isten kegyelmének élő tanúi legyenek. Szintén törekednünk kell arra, hogy mások javát keressük (Mt 7:12), egymás terhet hordozzuk (Gal 6:2), egyszerűen éljünk és a belső lelkiségre összpontosítsunk, nem pedig a látványos magamutogatásra (Mt 16:24-26; 1Pt 3:3-4), valamint egészséges szokásokat kövessünk (1Kor 10:31).

„*Szeretteim, kérlek titeket mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak. Példás életet éljete a pogányok között, hogy ha valamivel rágalmaznak titeket mint gonosztevőket, a ti jó cselekedeteket látva Istent dicsőítsék a meglátogatás napján*” (1Pt 2:11-12, ÚRK). Vajon hányszor nem mérjük fel eléggé, hogy milyen hatása van a keresztyén jellemnek azokra, akik figyelnek bennünket? A bosszúság pillanataiban tanúsított türelem, a feszült, konfliktusos helyzetekben a fégyelmezett élet, a türelmetlen, durva szavakra adott szelíd válasz mindmind Jézus lelkületének a jegye, aminek a követésére szólít a Biblia. Miközben hetednapi adventistaként az Isten jellemét félreismerő világban együtt, tanúként élünk, jóra ható erővé lehetünk, Isten dicsőségére. A Krisztust képviselő hívőknek nemcsak erkölcsi feddhetetlenségükről kell ismertnek lenni, hanem arról is, hogy gyakorlati módon fáradoznak mások jólétéért. Amennyiben hitéletünk őszinte, megmutatkozik abban is, amilyen hatással vagyunk a világra. Valóban komoly befolyása lesz a bizonyágtételünknek, ha a hívők egységes testületében Krisztus jellemét mutatjuk be.

Miről teszünk bizonyágot valójában? Mit találhatnak az emberek az életünkben, ami miatt ők is szívesen lennének Jézus követői?

A KÜLÖNBÖZŐSÉG EGYSÉGE

A Római levél 14–15. fejezeteiben Pál apostol olyan kérdésekkel foglalkozik, amelyek mélyen megosztották a római gyülekezetet. Válaszában kérte a rómaiakat: legyenek toleránsak és türelmesek egymással, ne engedjék, hogy a véleménykülönbségek megosszák a közösségüket. Mit tanulhatunk a tanácsából?

Olvassuk el Róm 14:1-6 verseit! Melyek voltak azok a lelkiismereti kérdések, amelyek miatt a római tagok ítélkeztek egymás felett és nem vállaltak egymással közösséget?

Ezek a kérdések valószínűleg a zsidó ceremoniális tisztátalansággal voltak kapcsolatosak, amelyek Pál szerint csupán „vélekedések” (lásd Róm 14:1, Károli, ÚRK) vagy „nézetek” (RÚF). Vagyis arra utalt az apostol, hogy ezek tekintetében nem üdvösségkérdésről volt szó, csupán egyedi véleményről, amiről mindenki a saját lelkiismerete szerint dönthet (lásd Róm 14:5).

Először is az étellekről vitatkoztak. A probléma, amivel itt Pál foglalkozott, nem a *Mózes harmadik könyve* 11. fejezetében megtiltott állatok húsnak fogyasztása volt. Semmi nem mutat arra, hogy Pál korában az első keresztények elkezdtek volna sertést fogyasztani, és más tisztátalan állatok húsát sem ették. Tudjuk, hogy Péter sem evett ilyesmit (lásd ApCsel 10:14), és a „hitben erőtelenekek” csak zöldségfélék ettek (Róm 14:2). Ráadásul az italokról is folyt a vita (Róm 14:17, 21), ami szintén arra utal, hogy a figyelem középpontjában a ceremoniális tisztátalanság állt. Erre mutat Róm 14:14 versében a „*tisztátalan*” (*koinos*) szó is. Az Ószövetség ógörög fordításában ez a szó a piszkos állatokat, nem pedig a 3Mózes 11. fejezetében tisztátalannak nevezett állatokat jelöli. Nyilván voltak olyanok a római gyülekezetben, akik nem akartak a közös étkezéseken enni, mert nem tudták, hogy megfelelően volt-e az étel elkészítve vagy nem mutatták-e be korábban bálványáldozatként. Bizonyos napok megünneplésével is hasonló volt a helyzet. Itt nem a hetenkénti szombatünneplésről volt szó, hiszen mint tudjuk, Pál rendszeresen megtartotta a szombatot (ApCsel 13:14; 16:13; 17:2). Valószínűleg a különböző zsidó ünnep- vagy böjtnapokra utalt. A nevezett versekben az apostol toleranciára int azok iránt, akik őszintén, lelkiismeretüktől készletve gyakorolták ezeket a rítusokat, amennyiben nem gondolták, hogy ez lenne az üdvösségre jutás módja. A keresztények közötti egység abban mutatkozik meg, ha türelmesen elviseljük egymást, még ha nem is mindig, minden pontban értünk egyet, főleg, ha nem alapvető hitkérdésekről van szó.

EGYSÉG A MISSZIÓBAN

Hasonlítsuk össze, hogy milyen volt a tanítványok lelkülete az utolsó vacsorán Lk 22:24 verse szerint, illetve röviddel a pünkösdi élmény előtt, ApCsel 1:14 és 2:1, 46 versei fényében! Mitől változott meg ennyire az életük?

ApCsel 1:14 és 2:46 versében az „*egyakarattal*” kifejezés még azt is jelenti, hogy „állhatatosan kitart egyféle gondolkozással”. Ez annak lett az eredménye, hogy együtt, egy helyen voltak, imádkozva várták Jézus ígértének a teljességét, a Vigasztaló érkezését.

Várakozás közben könnyen elkezdhettek volna kritizálni egymást. Valaki elmondhatta volna, hogy Péter megtagadta Jézust (Jn 18:15-18, 25-27), Tamás pedig kételkedett az Úr feltámadásában (Jn 20:25). Felidézhettek volna azt is, amikor János és Jakab a legnagyobb hatalommal járó pozíciót kérte a Messiás országában (Mk 10:35-41), vagy pedig hogy Máté korábban megvetett vámszedő volt (Mt 9:9).

„Az előkészület e néhány napja a szív mély kutatásának az ideje volt. A tanítványok érezték lelki szükségletüket és szent kenetért kiáltottak az Úr-hoz, mely alkalmassá teszi őket a lélekmentési munkára. Nemcsak a maguk számára kértek áldást. Rájuk nehezedett a lélekmentés terhe. Megértették, hogy ez evangéliumot el kell vinniük az egész világnak és igényelték a Krisztus által ígért erőt” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 24. o.).

A tanítványok között létrejött közösség és az imáik intenzitása felkészítette őket pünkösdi emlékezetes tapasztalatára. Amint a különbségeket félretéve közelebb kerültek Istenhez, a Szentlélek által felkészültek arra, hogy félelem nélkül, bátran tegyenek biznyságot Jézus feltámadásáról. Tudták, Jézus megbocsátotta sok fogyatkozásukat, ami bátorsággal töltötte el őket, hogy tovább haladjanak előre. Mindannyian tisztában voltak azzal, hogy mit vitt végbe Jézus az életükben. Megismerték a benne található üdvösség ígértét. „A hívők Krisztushoz hasonló jellem kinyilatkoztatására és országának építésére törekedtek” (i. m. 31. o.). Nem is csoda, hogy az Úr hatalmas dolgokat tudott végbevinni általuk. Mennyi tanulság rejlik ebben a mai egyház számára!

Könnyű hibát találni mások életében. Viszont hogyan tanulhatunk meg a magasabb rendű cél érdekében elfeledkezni mások gyengeségeiről, hogy egészséges egyházként Isten akaratát hajtsuk végre?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Evangelizálás*. Budapest, 2007, Advent Irodalmi Műhely, Felfedezések Alapítvány, „Egység a különbözőségben” c. fejezet, 66-69. o.

Az alábbi idézet bemutatja, hogyan volt képes a Krisztusban eggyé vált korai egyház megőrizni az egységet a meglévő különbségek dacára. Erőteljes bizonyosággal éltek a világban. „A Szentírás érzékelteti, hogyan vezette a Szentlélek az őskeresztény egyházat a döntéshozatal folyamatában. Ez legalább három, egymással szorosan összefüggő tényező révén történt: a kinyilatkoztatás (pl. a Lélek tudatta az emberekkel, hogy mit tegyenek; Kornéliusz, Anániás, Fülöp; és talán a sorsvetés), a Szentírás (az egyház döntött arról, hogyan értelmezzék a Szentírást) és közös megegyezés (a Lélek szinte észrevétlenül munkálkodott a közösség tagjaiban, a megbeszélés és a tanulmányozás közben általános megegyezésre vezetve a hívőket, a folyamat végén pedig az egyház felismerte, hogy a Lélek munkálkodott közöttük). Amikor kulturális, tanbeli vagy teológiai nézetkülönbségek támadtak a hívők közösségében, a döntéshozatal folyamatában a Szentlélek munkálta a közös megegyezést. Ebben a folyamatban látjuk a hívők közösségének aktív szerepét – nem csak a vezetőket –, valamint a bölcsességért mondott imák fontosságát. A Szentlélek vezetése mindvégig érezhető volt, miközben a közösség Isten Igéjét megértette, éppen úgy, mint a közösség és a szükségleteik tapasztalatában és a szolgálatot végző vezetők tapasztalatában. Különbféle egyházi döntéseket hoztak meg a Szentlélek által irányított folyamat, amelynek a Szentírás, az imádság és a tapasztalat voltak a teológiailag átgondolt elemei” (Denis Frontin: *The Holy Spirit and the Church* c. cikke, Ángel Manuel Rodrigéz, szerk.: *Message, Mission, and Unity of the Church*. 321-322. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA:

1. Hogyan dönthetjük el, mely tanítások és szokások lényegesek az adventisták számára és melyek nem?
2. Hogyan viszonyuljunk más keresztény felekezetek tagjaihoz, akik szintén hisznek Jézus halálában és feltámadásában?

ÖSSZEFOGLALÁS: Az egység legerősebb bizonyítéka az, ha a testvéri közösségben jézusi szeretet él. A közösség legbiztosabban összefogó köteléke az, hogy Isten megbocsátotta bűneinket és üdvösséget nyerünk – ebben adventistaként egyaránt hiszünk. Így Krisztusban bemutatathatjuk a világnak az egységünket és bizonyoságot tehetünk hitünk egységéről is, hiszen nem kevesebbre szólít bennünket Isten!

HAZADI ZSUZSA:

A LEGNAGYOBB MŰVÉSZET

A legnagyobb művészet tudod mi?
Derús szívvel megöregedni.
Pihenni akkor, ha tenni vágyol,
szó nélkül túrni, ha valaki vádol.
Nem lenni bús, reményvesztett,
csendben viselni a keresztet.
Irigység nélkül nézni végig
mások erős, tevékeny éltit.
Kezed letenni öledbe
s hagyni, hogy gondod más viselje.
Bevallani nyugodtan, szépen:
ahogy segíteni tudtál régen,
arra most már nincs erőd,
nem vagy olyan, mint azelőtt.
És járni amellettt vidáman
Istentől rád szabott igádban.
De ehhez az erőt honnan vesszük?
Onnan, ha azt erősen hisszük,
hogy a teher, amit vinni kell,
az égi honra készít fel.
Ez a végső simítás
a régi szíven, semmi más.
És felold minden köteléket,
ha a világ még fogna téged.
Az Úr nem szűnik tanítani,
ezért kell sok harcot vívni
idősen is, míg csendesen
a szíved Őbenne megpihen,
ha kész vagy azt hinni,
hogy minden Ő, s te nem vagy semmi.